

— Έ! ταξειδι; έφώναξε όλος ο χορός.
— Μάλιστα, ταξειδι. Τι κανει; ετσι! Δεν σας ειπα πως θα πάω στην Αμερική! Δεν άκουσατε; μικρή βαλίτσα ειπα εσα, μικρά ταξειδι. Νά, ως την Αίγινα θα πάω. Θα πάω μαζί μου και τής απαντήσεως των παιδιών, που τής διαβάσαμε και θα γράψω με την ησυχία μου την Κυριακή. Δεν θα λείπω ούτε πέντε μέρες, μιá εβδομάδα τó πολύ.
— Καλά, ειπε η κυρία Διαπλάσις. Άφου εδω σε νευριάζουν ταυτοκίνητα και τά δογανέτα, πήγαμε στην Αίγινα. Άλλά πρόσεξε, καίμενε μου, τά μάτια σου τέσσερα...
— Μά γι' αυτό ίσα-ίσα πηγαίνο. Θά είμαι μονάχος μου, θά έχω όλη την εδύνη κ' επομένως όλη την προσοχή. Έδω δεν μαρέσει προπάντων, γιατί λαλούν πολλοί κοκόροι...
— Η μάλλον κόττες, ειπε η Κική, έννοουσα ότι τó σπιτικό μας δεν έχει άλλον άνδρα από έμέ.
— Λοιπόν καλή άντάμωσι! Μικρόν και ούχ' όρατέ με, μικρόν και όψεσθέ με!
— Καλό ταξειδι, Άναγία, και... τó γου' δου!

Τό ίδιο βράδυ μου ετοίμασαν τή μικρή βαλίτσα και τó πρώτú κατέβηκα στον Πειραιά, όπου κ' επερίμενε ο κύρ - Μάνθος ο καπετάνιος τόν ευδρόμου... καίκοι «Καρχαρίας ο Γ'».
Γιατί, θά πητε, ο τρίτος; Μά νά' ο κύρ-Μάνθος δεν ειπε πολύ τυχερός καρφακόρης. Ο πρώτος του «Καρχαρίας» τού πνίχκε, ο δεύτερος τού κάρηε στη θάλασσα. Έτσι, αυτός που θά έφερε τώρα «τόν Άναγίαν και τήν Άναγίου τύχη» στην Αίγινα, ήταν ο τρίτος κ' ο καλλίτερος. Ο κύρ - Μάνθος μάλλιστα έλεγε πως ειπε και καλότυχος, γιατί τού' ειχε δέκα χρόνια, χωρίς να πάθη τó παρσάμικό. Όπωςδήποτε, τυχερός ή άτυχος, ο κύρ-Μάνθος ειπε κουμπάρος μας και ναύλο δεν θά πλήρωα. Γι' αυτό προπάντων έπρωτίμωσα τόν «Καρχαρία Γ'», όπου έπιβίβασθηκα άμέσως με την βαλίτσα μου και με τó πέτσινο χαρτοφυλάκιο, τó κλασσικό, που ειχε μέσα τής απαντήσεως. Αυτό ειχ' άποφρασι να μην τάφισω από τά χερά μου στιγμή.
Ο κάρος ήταν άρατος.
«Ήλιος κ' άεράκι που φούσκωνε τó πανί μας όσο έχρειάζετο. Πηγαίνομε πρίμα. Και καγένα κακό συναπάντημα: ούτε καρχαρίας άληθινός, ούτε τορπιλλη επιπλεύουσα, ούτε υποβρύχιο, ούτε πειρατικό, ούτε ξέρα, ούτε σημαδόφρα. Και να σας πώ τήν άλήθεια; μέσα στην ήλιοφύτιση εκείνη και μοσχοβολούσα γαλήνη, ιδέα κινδύνου δεν ήρχετο στό γου' μου. Άλλως τε έβλεπα τώρα άντίκρου μου και τάσπρα σπιτάκια τής Αίγινας και τó κωκίνο τού φίλου μου Μιχάλη, όπου θά καθόμωνα χωρίς να πληρώσω νοίκι... Η άποστασι βέβαια ήταν άκόμα μεγάλη, αλλά ή άτμοσφαιρική διαύγεια μου τάφερονε όλα τόσο κοντά, που ένόμιζα πως μ' ένα πήδη θά εύρισκόμουν εκεί.

— Πάει! Έλεγα στον κύρ-Μάνθο. Τό φάγαμε κ' αυτό, καπετάνιο!
— Τό σπουδαίο ταξειδι, βλέπεις! μου άπαντούσε: άμ' οι «Καρχαρίας» οι δικόι μου, κουμπάρε, θά μπορούσαν να ταξειδέψουν και στη Μαύρη Θάλασσα!
— Και ό πνιγμένος, κουμπάρε, κι' ο καίμενος;
— Άς τους εκείνους τώρα, και καλά κοιμούνται στον πάτο! Έννοώ τούτογ' εδω που άρμενίζει άκόμα στόν άφρό. Μά άλήθεια... τί έχεις, κουμπάρε, μέσα ζ' αυτό τó πετσι κ' όλο τó κρατάς; Άς τó τó βλογημένο-λιγάκι να ξεμουδιάση τó χέρι σου!
— Ά, καπετάνιε, όχι! Έδω-μέσα εινε όλη μου ή περιουσία. Έχω δέκα μετόχες τής Έθνικής, τρία χιλιάδικα, μερικά διαμαντικά και... τó δελτίο τού ψωμιού μου.
— Μαρέ, τί μου λές; Κήριμας, κουμπάρε, να μην είμαι κουσάρος! Όσο για τά διαμαντικά, μπορεί να σου τάφινε. Τό δελτίον όμως θά στάπαινα.
— Ένώ κουβεντιάσαμε ετσι με τόν κύρ-Μάνθο, άκουσα τόν Νικόλα, τόν μικρό μούτσο, να φωνάζη:

— Νά και τó τρολοβάπορο τού Κιτρομά! Τό γου' μας!
Ο καπετάνιος σήκωσε τά μάτια του κ' είδε, όπως είδα κ' έγω, ένα κατάσπρο μικρό βαπόρι, που έρχονταν σχεδόν άπ' άντίκρου.
— Άι στό διάβολο! ειπε. Πάλλε μπροστά μας βρέθηκε αυτή ή ζουρλοπαντιέρα!
— Μά τί ειπε, ρώτησα, τί κανει;
— Τόν κακό του τόν καιρό! άποκριθήκε ο καπετάνιος, που σηκώθηκε με κάποια άνησυχία. Όυτε κ' εκείνο δεν έξορι τί κανει... Άηλαδή όχι πάντα, όποτε τó πιάση τó μπουρίνι. Καί... μα τήν άλήθεια, μου φαίνεται πως τώρει πιάσει. Γι'ά δές τó δρόμο που κόβει! Άές και τó κυνηγάνε πενήντα καταδρομικά.
— Και μου φαίνεται, καπετάνιο, πως έρχεται ίσια άπάνω μας! φώναξε με τρόμο ο Νικόλας.
— Ά, μη φοβάσαι! προσφαινούμε! έκαμε ο καπετάνιος.
Κ' έπιασε γερά τó τιμόνι.
Δεν καταλάβαινα τίποτα. Έβλεπα μόνο τó άσπρο βαπόρι, που όλοένα πλησίαζε. Και πραγματικώς, λές και μās ειχε βάλη στό σημάδι.
— Μά τ' είν' αυτό τó μπουρίνι που τώπιασε; ρώτησα, σφιγγοντας κ' έγω τó χαρτοφυλάκιο μου.
— Νά, ή μηχανή του, μου έξηγησε ο καπετάνιος. Παιρνει κάποιες καί φόρα, που δεν μπορεί να τή σταματήση ούτε ο διάβολος. Και τó βαπόρι τρέχει, τρέχει, χωρίς νακούη ούτε τιμόνι, ούτε τίποτα.
— Άσχημο αυτό...
— Πολύ άσχημο!.. Και τώρα σίγουρα τώχει πάθη... Μά προφταινούμε να δώσουμε τόπο στην όργη...
Εύκολα ο κύρ-Μάνθος κατάφερε να δώση άλλη διεύθυνσι στον «Καρχαρία» του.
Τό τρολοβάπορο εξακολουθούσε τήν ίδια, με μιá ταχύτητα, που έφαινετο σα στοιχειωμένο, σαν ξωτικό. Όπωςδήποτε, μπορούσαμε να θεωρούμε τόν κίνδυνο περασμένο: ή «Πελαγία Κιτρομά»—έτσι έλεγετο τó άσπρο βαπόρακι— θά περνούσε δίπλα μας, πενήντα όργιες μακριά.
Άξαφνα όμως, άπότομα, λές και τώκανε επίτηδες τήν τελευταία στιγμή, αλλάζει διεύθυνσι και ξαναγυρίζει κατ' άπάνω μας με ταχύτητα διπλάσια!...

Φαίνεται πως κάποια παραζαλισμένη μαουούρα, στραβοτιμονιά, ειχε τó άπρόοπτο αυτό άποτέλεσμα!
Αδύνατο πιά να φυλαχούμε, να στρίψουμε, να φύγουμε!... Και πρίν καλά-καλά τó συλλογισθούμε, βλέπουμε τή δαιμονισμένη πρύμη τής «Πελαγίας Κιτρομά» μπροστά στη μύτη μας.
Άχ, τί φοβερή στιγμή! Και πως να σας τήν περιγράψω;
Μήπως ξέρω κ' έγω τί άκουσα και τί είδα;... Θά σας πώ λοιπόν ξερά-ξερά, ότι άκουσα έναν κρότο, σαν χίλιες κανονιές μαζί, και πως είδα τó βαποράκι... να μπαίνει μέσα στό καίκι μας, σα στό σπίτι του!
Τό βέλαιο ειπε, ότι επειδή τó «σπίτι» αυτό δεν ειχε πόρτα, τó βαπόρι τού άνοιξε στή μέση μιá πολύ μεγάλη με τó ζόρι. Μά τόσο μεγάλη, ώστε... τó χωρισε στα δύο.
Έντοχώς που δεν ήμουν εκεί! Έννοώ δηλαδή εκεί στή μέση, που άνοιξε ή πόρτα... Όχι, ήμουν στην άκρη, στην κουταστή τής πλώρης, άπ' όπου, χωρίς να λάβω καθόλου τόν κόπο να πηδήσω, βρέθηκε στη θάλασσα, με τά ρούχα μου, με τó ψαθάκι μου, χωμένο βαθειά στό κεφάλι,—φαίνεται, ότι στην τρομπάρα μου, τού ειχα δώση μιá γροθιά,—και με τó πολύτιμο χαρτοφυλάκιο στό χέρι.
Άρχισα εύθως να κολυμπάω σαν τó χέλι. Τό καίκι τού κύρ-Μάνθου—τί τύχη!—κουβαλούσε στην Αίγινα τούβλα και ξυλεία για κάποια οικοδομή. Άρραξα τήν πρώτη σανίδα που βρέθηκε μπροστά μου κ' εξακολούθησα τó κολύμπι, προσπαθών να κρατώ έξω άπ' τó νερό τó χέρι μου με τó χαρτοφυλάκιο. Δυστυχώς, αυτό δεν τó κατόρθωα πάντα και μπορώ να πώ, ότι τó κακόμοιρο τó χαρτοφυλάκιο βδύτουσε άθέλτητα τόσο συχνά

στο νερό, ώστε άν ήταν ζωντανό, θά πνίγονταν σαν κουφέλα...
Όταν πέρασε ή πρώτη παραπάλη, κύτταξα γύρω μου, για να καταλάβω τή θέσι μου. Έ, δόξα σοι ο Θεός, δεν ήταν και τόσο άπελπιστική. Άπό δώ τά συντόμια του «Καρχαρία τού Γ'»—και τελευταίου, ελπίζω, γιατί βέβαια ο κύρ-Μάνθος, κι' άν ξανακάνη καίκι, δεν θά τού δώση πάλι τó λέβητο αυτό όνομα— άπ' εκεί τó τρολλοβάπορο, που έφευγε τρέχοντας με τήν ίδια γρηγοράδα, σα να πάγαινε να πείση σε μιá ξέρα, ναυτοκτονήση γύρω μου ο καπετάνιος, ο μούτσος κ' ένας άλλος: έπιβάτης τού «Καρχαρία τού Γ'», άρραχμένοι κ' αυτοί από διάφορα σανίδια και μπροστά μου, μιá βάρκα που έρχονταν όλόισια, για να μās σώση. Φαίνεται, ότι από τήν Αίγινα είδαν τó καθόρθωμα τής «Πελαγίας Κιτρομά» και έσπευσαν εκείνη τή βάρκα σα σωσίβιο.
Δεν άσχησε να μās φθάση. Σκαρφαλώσαμε μέσα όλοι, κι, σε λίγη ώρα, βρήκαμε στην Αίγινα μουσκεμένοι, άνατριχιασμένοι και συναχωμένοι. Έγώ, χωρίς βαλίτσα, μα με τó χαρτοφυλάκιο στό χέρι, έτρεξα στό σπίτι τού φίλου μου, που ήταν κοντά στην παραλία. Με περιπολήθηκαν σα ναυαγό, μουδάσαν νάλλάξω, να φάγω, να πίνω και να ξεσταθώ. Έπειτα, ή πρώτη μου δουλειά ήταν ναυόισω τó χαρτοφυλάκιο και να ιδω τί ειχαν πάθη ή δυστυχισμένες απαντήσεως εις τήν Τριακοστήν Πρώτην Κυριακήν...
Έ, θά τó πιστέψετε; όχι και σπουδαία πράγματα! Πάλλε καλά, ύστερ' από τέτοιο ναυάγιο. Τό πετσι ήταν που ήταν άδιάβροχο—άλλά εις τó κλείσιμο έτυχε άρκετα στεγανό, ώστε λίγη νερό μπόρεσε να εισχωρήση μέσα. Μόνοι οι άκρινοι σωροί βρέθηκαν βρεμμένοι: οι μεσιανοί, πιδ προφυλαγμένοι, διατηρούνταν σχεδόν στεγνοί. Άλλά και ή βρεμμένες απαντήσεως, άφου στεγνώσαν στον άερα, είδα ότι εδοβαζόντο καλούτσικα. Μόνο μερικάς, που ήταν γραμμένες με πυκνά μελάνια άγγελίας, ειχαν μοντζουρωθή έλεεινά κ' ειχαν γίνη άδιάβαστες. Μερικές άλλες πάλι, σε πολύ φιλό ή πρόστιχο χαρτί, ειχαν λυώση, σε τρόπο που ήταν αδύνατο να τής συγκολλησώ. Δύο-τρεις άκόμη, γραμμένες με άμυδρο μολύβι, σβύσθησαν έντελώς. Όλες-όλες χάρησαν καμμιό πενήνταριά. Όστε άν έστειλε κανείς απάντησι και δεν βλέπη παρακάτω να γίνεται λόγος γι' αυτήν, άς έξηρ ή... τήν έφαγε ο Καρχαρίας!

Η ερώτησις τής Τριακοστής-Πρώτης Κυριακής έλεγε: Άπό ένα ναυάγιο,—καλήώρα!—από μιá πυρκαϊά, από ένα οιοδήποτε κίνδυνο καταστροφής, τί πράγματα θά προσπαθούσατε να σώσετε; Η ερώτησις έξαιρούσε τά πρόσωπα, έξαιρούσε άκόμη τούς τόμους τής Διαπλάσεως,—τό έξοριμε δά ότι αυτοί θά έσώζοντο πρώτα-πρώτα,—και περιόριζε τά πράγματα σε τρία.
Μου φαίνεται ότι πιδ καθάτη ερώτησις δεν έγεινε ποτέ. Και όμως πολλοί δεν τήν κατάλαβαν κ' άποκριθήκαν άλλ' άντ' άλλων! Επίτηδες τώκαγον, για έξυπνάδα; Εινε τόσο κουτόι; Κ' έγω δεν μπόρεσα να καταλάβω. Όπωςδήποτε, ένας μεγάλος σωρός άρκετά βρεμμένος,—που μπορούσε όμως να βραχί κ' όλόκληρος χωρίς ζημία,—άποτελείται από τέτοιες άκατανόητες απαντήσεως, που μερικάς,—κρίμας τόν κρόπο!—εινε και καλογραμμένες. Άς ιδούμε λίγες που σόθηκαν: Τά πολυτιμότερα πράγματα τού Σεπασμένου Λόδου εινε... ή τιμή, ή υγεία και οι γονεϊς του. Άφινω τώρα τούς γονεϊς που εινε πρόσωπα. Άλλά δεν μās λέγει πως από ένα ναυάγιο ή από μιá πυρκαϊά, θά έσωζε τó μόνο πράγμα που δεν θά κινδύνευε, δηλαδή τήν τιμή του; Όσο για τήν υγεία του, μου φαίνεται ότι σε τέτοιες περιστάσεις, δεν συλλογίζεται κανείς παρά μόνο τή ζωή του.—Ετσι κ' ή Νικητής τού Κιλίκι άπαντά: τήν ζωήν μου, τήν τιμήν μου και τήν έλευθερίαν μου!—Η Πλάσις τού Διός: Άπό πυρκαϊάν τήν ζωήν μου, από ναυάγιο τήν περιουσίαν μου (μπα! και στό ναυάγιο δεν κινδυνεύει ή ζωή;) και... από κάθε άλλην δύσκολον περιστασιον, τήν τιμήν μου.—Η Μεσορριακή Άκτή (και περιορίζεται στό συμπέρασμα τής) τήν υγεία τού πατέρα τής και τήν άρετη τής ψυχής τής.—Τά τρία πολυτιμότερα πράγματα τού Κλέρινον Βιολισ έινε ή υγεία, ή πατρις και ή μάθησις.—Γιά τόν Ησσα τού Σουλίου ή άγάπη, ή γαλήνη τής συνειδήσεως και ή υγεία.—Και πάει λέοντας. Με τής υγιές σας παιδιά μου, ο σωρός, δεν έχει ενδιαφέρον. Εινε σα να ρωτάς κάποιον «τι ώρα εινε;»

και να σου άπαντά: «Όδός Εύριπίδου, 38!» Καμμιά συννενοήσις. Άς έλθουμε τώρα ζ' έναν άλλο σωρό, τόν μεγαλειότερο. Άπεξώ ή Άγάπη έχει σημειώση με κοινό μολύβι: «Οί Έυσεβείς». Κ' εινε πράγματι εκείνιο που θά έσωζαν πρώτα κάποιο ιερό αντικείμενο, ένα Ευαγγέλιο, μιá άγία Εικόνα, ένα σταυρό, ένα φυλακτό κτλ. Άς δούμε μερικάς κ' άπ' αυτές τής άκνήσεως: Η Ιδωδής Έλλάς θά εφροντίζε να περισώση Ιον ένα πολύτιμον μικρόν εγκόλπιο. Ζων τός εικόνας τών γονέων τής. Ξον τόν μικρόν πη; σκόλον, ο άποίος πολλάκις τήν έσωσεν εκ κλοπής. Και προσθέτει: «Προπαντός τά θεία, κατόπιν οι γονεϊς, και τέλος ή άγάπη προς εκείνους, οι όποτοι μās φυλάττουν...»—Ο Δουξ τής Ήπειρου θά έσωζε τά εικονίσματα του και... τίποτε άλλο. Διότι, έξηγεί, «τή βοηθεία τού Θεου, και τών εικονισμάτων, και τής έγγασιας, θά δυνηθώμεν νανακτήσωμεν και πάλιν τάπωλε-σθέντα». Ωρισμένος, ο Δουξ τής Ήπειρου εινε ο εύσεβέστερος τών «εύσεβών».—Τό Νικηφόρον Έίρος πρώτα τήν ζωήν του (τά ίδια κ' εδω;) έπειτα ένα εικόνισμα τής Παναγίας και τελευταίον τó βαλάντιον «τό όποιογ, ταξειδέων, θά ειχε βεβαίως από τó προσκεφάλιο του».
—Ο Δάφνης Στέφανος, ένα σταυρό, που τόν έχει για να τόν φυλάγη από κάθε κίνδυνο: ένα μικρό ψεύτικο έλέφραντα (αυτό έλαίκε! γάτα κ' άληθιγός...) που τού θυμίζει τά παιδικά του χρόνια, και τά Μικρά. Μυστικά του, ως ένθύμιο τών τωρινών.—Η Έλληνική Άγλη, που ή απάντησις τής εινε ή πιδ καλογραμμένη αυτού τού σωρού, θά έσωζε τó φυλακτό τής, ένα μικρό δέμα με διάφορα χρήσιμα πράγματα και τέλος «τρίτη φορά θάπλωνε τó χέρι τής για ναράξη και να χώση βαθεία στόν κόλπο τής τó πιστοποιητικό τής φοιτήσεως τής στό Γυμνάσιο, τó εισιτήριο αυτού τής Έπιστήμης».—Επίσης καλογραμμένες, άπότο σωρό τών Εύσεβών, που δεν έχω όμως τόπο να τόν ξεχωρίσω περισσότερο, εινε κ' ή απαντήσεως τού Φτωχού Χαλουμλιάν, τής Κουκλιτίας, τής Μαργαρίτας τού Άγρου, τού Υακίνθου, τού Μικρού Αιγοβοσκου, τού Άλκι, τής Βαρβαρομάχου Έλλάδος, τής Περαστικής, τής Ψυχής, τής Γής τής Έλλάδος, τής Απομπούτας, τής Ηιέρας τής Έλευθερίας τού Δευχού Άετου, τού Τραγουδιού τής Λευτεριάς, τού Γλυκέος Παρελθόντος, τού Άνθου, τού Άγρου, τού Χρυσόορόδινου Συννεφάκι, τής Χρυσόφρασης Έλπίδας, τής Ραφαλας Δόσως, τής Πηνελόπης Μωραϊτου, τού Κ. Α. Κρονιηρά, τού Γεωργίου Μ. Χατζημάζου, τού Ή. Π. Πεμεζά, τού Κωνσ. Γ. Γεωργιόδμου, τής Συριακής Άθρας, τής Άληγομνήτου Σόρου κτλ. κτλ.

Έρχομαι τώρα ζ' έναν άλλο σωρό, που με μιá μολύβι, ή Έλπις έχει γράψη άπέξω: «Ιδιαιτερα». Τι σημαίνει αυτό; Ρίχνω μιá ματιά και θυμούμαι, Όλες αυτές ή απαντήσεως, χωρίς να εινε και έντακτα γραμμένες, έχουν κάτι τó ιδιαίτερο, τó ξεχωριστό, τó παράξενο. Άξαφνα ή Χαρίκλεια Μπούμπα, τó πεσντό που θά έσωζε ζ' ένα ναυάγιο, τί θαψήταν, νομίζετε; Ένα σωσίβιο! Όξύμωρο, ε; Σώζεται τó σωσίβιο, ή σώζει; Άλλ' άκριβώς γι' αυτό ή Χαρίκλεια, που εινε πολύ άρόνιμο κορίτσι, θάρραξε πρώτα τó σωσίβιο για να σωθή αυτή. Εισιδηάποροδσε να σώση και μερικά τιμαλή τής ένθύμια.—Ο Κωνσ. Δ. Έλευθεροδάκης, αντί τριών, δύο πράγματα μόνο θά έπαινε; τός εικόνας τών γονέων του και τά χρηματά του.—Άλλά και ο Σμαζήτης Δελακότσος, άν και μικρός, έννοει τήν άξία τού χήματος: Θά έσωζε τó γατάκι του, τόν κοκορικό του και τόν κουμπάρου του.—Ο Πρόσκοπος: α', τó ωρολόγι του, για να γνωρίζη τής ώρες τής εργασίας; και τής αναπαύσεως; β', τó συνγάδι του, πους πολλές ύπηρεσιες τού παρέχει, (διάβολε! ένας σογιός! χαράττει κανείς και τόνόμά του στό θανάτι) και γ', τά χρησιμότερ' από τά βιβλία του, για να μελετά και να μόρφώνεται.—Ο Έλλην Νικητής, εκτός από τά βιβλία τού Σχολείου του και τά ένθύματά του, θά έσωζε και «τά πλέον άγαπητά του αντικείμενα». Δεν μās λέγει όμως ποιά εινε.—Τό Έλεράκι έχει κάποιο βραχιόλι, που τής τó χάρισε ή πολυαγαπητή τής Γιαγιά, τώρα πεθαμένη; αυτό θά έσωζε πρώτα-πρώτα.—Ο Ε, που εινε άρκετά πλούσιος, θά έπαινε όλα περισσότερο μπορούσε από τά χρηματά του έπειτα τó βιβλίο τού Σματίλς Βοήθειε σωρών και τέλος τó Έγκυκλ. Δεξίκο τού Λαρού, που τόνομάζει «κινητό Σχολείο»

«Τά νοιάζω ναρχωνται όλοισα άπ' τήν πηγή τής Άγάπης.»
Λευτεριάς, τού Γλυκέος Παρελθόντος, τού Άνθου, τού Άγρου, τού Χρυσόορόδινου Συννεφάκι, τής Χρυσόφρασης Έλπίδας, τής Ραφαλας Δόσως, τής Πηνελόπης Μωραϊτου, τού Κ. Α. Κρονιηρά, τού Γεωργίου Μ. Χατζημάζου, τού Ή. Π. Πεμεζά, τού Κωνσ. Γ. Γεωργιόδμου, τής Συριακής Άθρας, τής Άληγομνήτου Σόρου κτλ. κτλ.
Έρχομαι τώρα ζ' έναν άλλο σωρό, που με μιá μολύβι, ή Έλπις έχει γράψη άπέξω: «Ιδιαιτερα». Τι σημαίνει αυτό; Ρίχνω μιá ματιά και θυμούμαι, Όλες αυτές ή απαντήσεως, χωρίς να εινε και έντακτα γραμμένες, έχουν κάτι τó ιδιαίτερο, τó ξεχωριστό, τó παράξενο. Άξαφνα ή Χαρίκλεια Μπούμπα, τó πεσντό που θά έσωζε ζ' ένα ναυάγιο, τί θαψήταν, νομίζετε; Ένα σωσίβιο! Όξύμωρο, ε; Σώζεται τó σωσίβιο, ή σώζει; Άλλ' άκριβώς γι' αυτό ή Χαρίκλεια, που εινε πολύ άρόνιμο κορίτσι, θάρραξε πρώτα τó σωσίβιο για να σωθή αυτή. Εισιδηάποροδσε να σώση και μερικά τιμαλή τής ένθύμια.—Ο Κωνσ. Δ. Έλευθεροδάκης, αντί τριών, δύο πράγματα μόνο θά έπαινε; τός εικόνας τών γονέων του και τά χρηματά του.—Άλλά και ο Σμαζήτης Δελακότσος, άν και μικρός, έννοει τήν άξία τού χήματος: Θά έσωζε τó γατάκι του, τόν κοκορικό του και τόν κουμπάρου του.—Ο Πρόσκοπος: α', τó ωρολόγι του, για να γνωρίζη τής ώρες τής εργασίας; και τής αναπαύσεως; β', τó συνγάδι του, πους πολλές ύπηρεσιες τού παρέχει, (διάβολε! ένας σογιός! χαράττει κανείς και τόνόμά του στό θανάτι) και γ', τά χρησιμότερ' από τά βιβλία του, για να μελετά και να μόρφώνεται.—Ο Έλλην Νικητής, εκτός από τά βιβλία τού Σχολείου του και τά ένθύματά του, θά έσωζε και «τά πλέον άγαπητά του αντικείμενα». Δεν μās λέγει όμως ποιά εινε.—Τό Έλεράκι έχει κάποιο βραχιόλι, που τής τó χάρισε ή πολυαγαπητή τής Γιαγιά, τώρα πεθαμένη; αυτό θά έσωζε πρώτα-πρώτα.—Ο Ε, που εινε άρκετά πλούσιος, θά έπαινε όλα περισσότερο μπορούσε από τά χρηματά του έπειτα τó βιβλίο τού Σματίλς Βοήθειε σωρών και τέλος τó Έγκυκλ. Δεξίκο τού Λαρού, που τόνομάζει «κινητό Σχολείο»

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ο Πετράκης, μ' ένα κλεφταφάνερο, θά πήγαινε πρώτα-πρώτα να δῆ και να βεβαιωθῆ ότι ὁ φύλακας, ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο κι' ἂν ἦταν ἐκείνη τῆ νύκτα, ἐκοιμάτο βαθεῖα.

Κλέβουμε, ἀλλὰ δὲν σκοτώνουμε, εἶχε δηλώσῃ ὁ παραφέντης. Ἀμα ἰδῆς λοιπὸν ὅτι ὁ φύλακας κοιμάται, θὰ τὸν κλειδώσῃς ἀπλῶς μέσα εἰς τὴν κάμαρά του. Πρόσεξε νὰ χυρίσῃς δύο φορές τὸ κλειδί καὶ σιγά-σιγά. Τότε, καὶ νὰ ξυπνήσῃ, δὲν θὰ μπορῆ νὰ μᾶς κάμῃ τίποτα. Γιατί θὰ εἶνε κλεισμένος σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα. Ἀπὸ κεῖ, θὰ πᾶς εἰς τὴν μεγάλη πόρτα τοῦ δρόμου καὶ θὰ τὴν ἀνοίξῃς, γιὰ νὰ μπούμε ὁ Φιρμίνος κ' ἐγώ. Ἔπειτα, μὴ σὲ μέλει! Τάλλα εἶνε δική μας δουλειά.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τοῦ προγράμματος ἦταν ποῦ ὁ Πετράκης δὲν θὰ τὸ ἐκτελοῦσε ποτέ. Μόνο τῆ μεγάλη πόρτα δὲν θὰ τοὺς ἀνοίγει... Ἄ, ἰδοῦμε ὅμως, θὰ τὰ κατάρριψε ὡς τὸ τέλος καλά, θὰ τοῦ ἤρχοντο δλα βολικά;

Μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, τὸ δυστυχισμένον παιδί ἐξέκρινε μὲ τὸν κλέφτη. Ἡ ὥρα ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ σκοτάδι βαθύ, οὔτε φεγγάρι στὸν οὐρανό, οὔτε ἀστρά, νύκτα κατάλληλη γιὰ τέτοια δουλειά. Καὶ τὰ ηλεκτρικά φανάρια ἐσβυναν τὸ ἕνα κατ' ἕνα τοῦ ἄλλου. Ἀραιοὶ οἱ διαβάτες τῆς λεωφόρου.

Ἐφθασαν ἐπιτέλους εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Βιρῆνης. Ἐκεῖ, σταμάτησαν μπροστὰ εἰς τὸ κατάστημα «Καντὲν καὶ Σά». Κατὰ τὸ εἶχε σκεφθῆ ὁ παραφέντης: ἀνάμεικτο ἀπὸ τὰ κάγγελα τοῦ φεγγίτη, ἂν καὶ ἀρκετὰ πυκνά, τὸ σωματάκι τοῦ παιδιοῦ μπορούσε νὰ περάσῃ μὲ λίγο ζόρι...

Δὲν εἶχαν νὰ χάνου καιρό... Ὁ Πετράκης χώνηκε ἀνάμεσα εἰς τοὺς κάγγελα, ὁ Φιρμίνος ἐσπρώξε τὸ παιδί (κ' ἔπειτα) καὶ σὲ λίγο, ὅταν μῆκε ὅλο μέσα, ἄρισε τὰ κάγγελα ποῦ κρατοῦσε κ' ἐπέσε εἰς τὸ πάτωμα τοῦ ὑπογείου, ποῦ εὐτυχῶς δὲν ἦτον πολὺ βαθύ.

Ὁ παραφέντης κι' ὁ ἀκόλουθός του, ποῦ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὴν ἀποθήκη δύο γουνοτά ἐπανωφόρια καὶ τὰ φοροῦσαν, ἄρχισαν νὰ περιφέρονται εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ ἀδαμάντινου πωλείου σὰν πλούσιοι.

(*) Τὸ εἶκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 392.

περιπατηταί. Ὅποιος τοὺς ἔβλεπε, θὰ ἐνόμιζε ὅτι εἶχαν ξενυκτῆσῃ σὲ κανένα γλέντι κ' ἐπερίμεναν ἐκεῖ κανέν' ἀμάξι ἢ κανέν' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ χυρίσουν εἰς τὸ σπίτι τους νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Πετράκης, σχεδὸν ἥσυχος τώρα, ἀνέθηκε εἰς τὴν πρώτη σκαλοπατία... Ἐνας ποντικὸς, μεγάλος σὰν γατί, πέρασε μὲσ' ἀπὸ τὰ πόδια του. Τὸ παιδί αἰσθάνθηκε ἀνατριχίλα, ποῦ τοῦ σήκωσε τὰ μαλλιά... Ἀνέθηκε πρὸ γρήγορα τὰ ἐπίλοιπα σκαλοπατία, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ποῦ ὠδηγοῦσε εἰς τὸ ἰσόγειο κ' ἔβαλε τὰ δύο του χέρια εἰς τὴν καρδιά του, ποῦ τὴν ἀκούει νὰ κτυπᾷ σὰν σφυρὶ εἰς τὴν σιωπὴ τῆς νύκτας...

Ἐντωμεταξύ, οἱ δύο σύντροφοί του, ἐξακολουθοῦσαν τὸν περίπατό τους εἰς τὸ πεζοδρόμιον, πρὸ ἀνήσυχου ἂν ὅσο ἤθελαν νὰ φαίνονται... Ἐνα ρολόγι' ἐκτύπησε τρεῖς... Τόση ὥρα, τί ἔκανε μέσα ὁ Πετράκης;.. Ἄρχισαν νὰ νυκτομονοῦν,

«—Πατέρα μου!.. ἄχ, πατέρα μου!..»

γὰ φοβοῦνται... Ἐπερίμεναν ὅμως, γιὰτί δὲν εἶχαν καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ κάμουν. Δὲν θὰ κτυποῦσαν βέβαια τὴν πόρτα ποῦ δὲν ἤθελε ἀκόμη τ' ἀνοίξῃ!

Ἐξάφνα, εἰς τὴν ἀγωνία τους, ἐνώ κἀθε ἄλλο βέβαιον ἐπερίμεναν, εἶδαν ἀπὸ τῆς κλειστῆς γρίλλης τοῦ ἰσογείου μιὰ λάμψι ζωηρή. Κάποιος θάναψε τὰ ηλεκτρικά. Συγχρόνως ἀκούσαν σὰν φωνές, σὰν ὁμιλίαι, σὰν κρότους ἐπίπλων ποῦ μετεκινουῦντο, τέλος πάντων μιὰ μεγάλη φασαρία...

Τὸ αἶμά τους ἐπάγωσε εἰς τῆς φλέβες. Ὁ παραφέντης ἐγένετο χλωμὸς σὰν πεθαμένος.

Τί συνέβαινε ἄρα γε; Τί δρᾶμα ἐπαίξετο ἐκεῖ-μέσα, γύρω εἰς τὸ ἀθῶο παιδί, τὸν ἀκούσιον συνένοχόν του, τὸν Πετράκη Μπερῶ;

—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Φιθύρισε ὁ ἀρχικλέφτης δὲν τὰ κατάρριψε τὸ παληό παιδο' στάθηκε εἰς τὴν ἀνάγκη καὶ τὸν ἐπίασαν!

Ναί, ἀλλὰ τότε ὁ Πετράκης θὰ τοὺς μαρτυροῦσε... Θάνοιγαν τῆς πόρτες, θὰ

περταν ἀπάνω τους, θὰ φώναζαν τὴν περὶ πόλο...

Ἄλλαξαν μιὰ ματιὰ καί, χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή, μῆχαν ε' ἐν αὐτοκίνητο ποῦ περνοῦσε κ' ἐγύρισαν εἰς τὴν λεωφόρον Νεῖγύ. Ἀπὸ ἐκεῖ, τρέχοντας, πῆραν τὸ δρόμον τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σπίτι ἀκόμη, δὲν ἤσυχασαν. Μήπως ἡ ζωὴ τους δὲν ἦταν τώρα εἰς τὰ χέρια τοῦ Πετράκη;

Ἐθύμισαν τὴν Καρακάξα, τῆς ἐξήγησαν μὲ λίγα λόγια τὸ αὐτοῦ ἔργον, γρήγορα-γρήγορα ἀδειασαν τὴν κάσσα, ὅπου εἶχαν τὰ χρήματα καὶ τὰ χαρτιά τους καί, σὰν ποντικά ποῦ τοὺς ἀνακαλύφθηκε ἡ φωλιά, ἐφυγαν ἀπὸ τὴν παράγκα, ποῖος ξέρει γιὰ τοὺς μυστηριώδεις ἀσυλο...

Πατέρα μου!

Ἴδου τώρα τί εἶχε συμβῆ εἰς τὸν Πετράκη.

Σιγά-σιγά, μὲ τῆς μύτες τῶν ποδῶν, ἀκολούθησε τὸν δρόμον ποῦ τοῦ εἶχε ὑποδείξῃ. Ἄλλ' ἄμα ἐφθασε εἰς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, ὅπου θὰ κοιμοῦνταν ὁ κ. Καντὲν ἢ ὁ συνεταιριστοῦ, ἐδίστασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ...

Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο κι' ἂν ἦταν, θὰ εἶχε κανένα πιστόλι κοντὰ του, εἰς τὸ κομοδινό του... Κι' ἂν ξυπνοῦσε;.. Κι' ἂν, κρινὸν προσφάσῃ ὁ Πετράκης νὰ ἐξηγηθῇ, τὸν ἐπαίρνε γιὰ κλέφτη καὶ τὸν πυροβολοῦσε...

Ἀλλὰ γρήγορα ὁ Πετράκης κατανίκησε αὐτὸ τὸν φόβον... Σιγά-σιγά,

γύρισε τὸ πόμολον, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μῆκε εἰς τὴν κάμαρα ἐκείνη. Ἦταν σκοτεινὴ, ἀλλὰ μιὰ ἥσυχη, κανονικὴ ἀναπνοὴ κοιμωμένου ἀνθρώπου ἀκούετο καθαρά. Ὁ μικρὸς ἐπληρώσει. Τὸ κλεφτοφάνερὸν τοῦ μόλις ἔχυνε λίγο φῶς, γιὰ νὰ ὀδηγῇ τὰ βήματά του. Καὶ μέσα ε' αὐτὸ τὸ μισὸφωτό, ἀμὲν συνήθισαν λίγο τὰ μάτια του, διέκρινε ὅλα τὰ πράγματα.

Ἐτοιμάζετο νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν του.

Προτίητρα, φυσικὰ, θέλησε νὰ ἰδῇ τί ἀνθρώπος ἦταν κ' ἐσκόψε λίγο ἀπάνω ἂν τὸ κρεβάτι του.

Ἄλλα, ὅ,τι εἶδε ὁ Πετράκης ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ προξένησε τέτοια συγκίνησι, τοῦδωσε τέτοιο κλονισμό, ὥστε ἐπέσε μὲ τὰ γόνατα, ἀνίκανος νὰ σταθῇ ὀρθός.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κοιμοῦνταν ε' ἐκεῖνον τὸ κρεβάτι, ἦταν ὁμοίος, ἀπαράλλακτος, μὲ τὸν Παῦλον Μπερῶ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Οἱ ἄποικοι ναυπηγοῦν. — Δεύτερη συγκομιδὴ αἵτου. — Κουλάδες εἰς τὸ δάσος. — Ἐνα καινούργιον φυτό, μᾶλλον ἐπιχρόσιον παρὰ τὸ ἴδιον. — Μιὰ φάλαγγα εἰς τὸ πέλαγος. — Ἐνα ναυμάχι ἀπὸ τὴν παροῦσα! — Πῶς χρησιμοποιεῖται τὸ πτώμα τοῦ κήτους. — Τέλη Μαῖου. — Ὁ Πέγκροφ καταναλωτὸς στήσιμος ποῦ δὲν τοῦ λείπει πιά τίποτα!

Ἀμα ὁ Πέγκροφ ἔβαλε ἕνα σχέδιον εἰς τὸ κεφάλι του, δὲν ἤσυχάζε παρ' αὐτοῦ τὸ ἔβλεπε νὰ πραγματοποιηθῆ. Τώρα ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πᾶ εἰς τὴν νῆσον Θαβώρ κ' ἐπειδὴ μιὰ μεγάλη βάρκα, ἕνα καικάκι, ἐχρειάζετο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἐπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ κατασκευασθῇ.

Ἴδου τὸ σχέδιον ποῦ ἔκαμε ὁ μηχανικός, ἐκ συμφώνου καὶ μὲ τὸ ναύτη:

Τὸ σκάφος θὰ εἶχε μᾶλλον τριανταπέντε πόδια καὶ πλάτος ἐννέα διαστάσεις ποῦ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τρέχῃ καλὰ. Τὸ βύθισμά του ὅμως δὲν θὰταν περισσότερο ἀπὸ ἕξι πόδια. Ὅλα εἶχε κατασκευασθῆ εἰς ὅλο του τὸ μέγεθος, μὲ δύο ἀνοίγματα, ποῦ θὰ ὠδηγοῦσαν εἰς δύο κάμαρας, χωρισμένες, μὲ ξυλότοιχο. Παντὶ θὰ ἔβαζαν ὅσα ἐχρειάζοντο κ' ὅσα θὰ μπορούσαν νὰ τὰ χειρίζονται εὐκόλως. Ὅσο γιὰ ξυλείαν, ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ ἐπρότιμηναν τὸ ἔλατον, ποῦ τὸ ξύλον τοῦ εἶνε ἀρκετὰ μαλακόν, ὥστε νὰ μὴν παρουσιάσῃ δυσκολίας εἰς τὴν ἐργασίαν, κ' ἀρκετὰ στερεόν ὥστε νὰντέχη μὲτα εἰς τὴ θάλασσα.

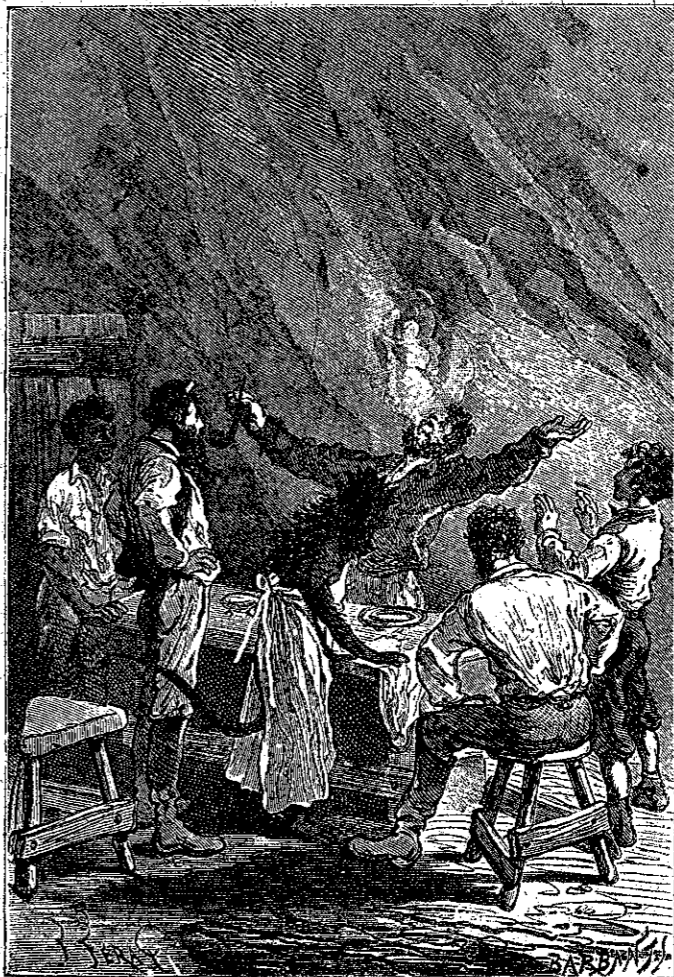
Ἀπὸ καταστρώθηκαν ὅλες αὐτὲς ἡ λεπτομέρειες, ἐτυμωνήθη ὅτι δὲν θὰ ἐργάζοντο εἰς τὸ ναυπηγεῖον παρὰ μόνον ὁ κύριος Σμιθ καὶ ὁ Πέγκροφ. Ἦταν ἀρκετοὶ οἱ δύο τους, γιὰτί εἶχαν καιρὸ ἕξι μῆνες ὡς τὸ καλοκαίρι. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κ' ὁ Χάρμπερτ θὰ ἐξακολουθοῦσαν τὰ κυνήγια τους, ἐνῶ ὁ Νάβ, βοηθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν κύριον Ζρούπ, θὰ ἐμαζεύριε καὶ θάκανε ὅπως πάντοτε, τῆς δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ.

Οἱ ναυγάοι, ἀμα ἐδιάλεξαν τὰ δένδρα, τὰ ἐκοψαν, τὰ κλάδεψαν καὶ τὰ πρῶνισαν. Ἰσχυρὸν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὸν ἄντρον ποῦ ἀπλώνετο μετὰ τῶν

Καμινιῶν καὶ τοῦ γρανίτινου τοίχου, ἐβλεπε μιὰ καρίνα τριανταπέντε πόδια μακρὰ (*), στημένη εἰς τὴν ἄμμο. Ἐκεῖ εἶχε γίνε τὸ «ναυπηγεῖον».

Ὁ Κύριος Σμιθ δὲν πήγαινε εἰς τὴν φάλα. Ἦξερε, σὰν μηχανικός, πῶς κατασκευάζεται ἕνα σκάφος κ' ἔκαμε πρῶτα τὸ σχέδιόν του εἰς τὸ χαρτί. Ἀλλὰ κ' ὁ Πέγκροφ, ποῦ εἶχε ἐργασθῆ κάμποσα χρόνια εἰς ἕνα ναυπηγεῖον τοῦ Μπρούκλιν, εἶχε τὴν πρακτικὴν νὰ ποῦμε τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐἴτι, μὲ αὐστηροὺς ὑπολογισμοὺς καὶ μὲ ὠριμὴν σκέψιν, προχωροῦσε εἰς τὸ κλείσιμο τοῦ «σκελετοῦ».

Ὁ ναύτης, ἐννοεῖται, ἦταν γεμάτος

«—Καπνός! ἄληθινός καπνός!..»

ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν καινούργια του ἐπιχείρησι καὶ δὲν ἄφινε τὰ ἐργαλεῖα οὔτε στιγμή. Μιὰ μόνον ἐργασία κατάρριψε νὰ τὸν τραβίξῃ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μέρᾳ μόνον, ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖόν του. Ἦταν ἡ δευτέρη συγκομιδὴ τοῦ σίτου, ποῦ ἐγένετο εἰς τὴν 15 Ἀπριλίου. Ἐπέτυχε κ' αὐτὴ σὰν τὴν πρώτην κ' ἔδωσε τὸν ἀριθμὸν τῶν κόκκων ποῦ εἶχε ὑπολογισθῆ ἀπὸ πρῖν. Πέντε κοιλὰ! ἀνήγγειλε, ὁ ναύ-

(*) Τὸ εἶκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 389.

της, ἀπὸ μέρους μὲ τὴν μεγαλύτερη προσοχὴ τὸν θησαυρὸν του.

— Πέντε κοιλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός καὶ ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα χιλιάδες κόκκους τὸ κοιλόν, μᾶς κάνουν ἐξακόσιες πενήντα χιλιάδες.

— Ὄρα! ἔφώναξε ὁ ναύτης θὰ τοὺς σπειρώμε ὅλους κ' αὐτὴ τῆ φορᾷ.

— Ἐννοεῖται, Πέγκροφ κ' ἂν ἐπιτύχῃ κ' ἡ προσεχὴς ἐσοδεία, θάχωμε τέσσαρες χιλιάδες κοιλὰ. — Καὶ θὰ φάμε ψωμί! — Ὅχι φάμε ψωμί!

— Μὰ πρέπει νὰ κάμωμε καὶ μύλον. — Ὅχι κάμωμε καὶ μύλον!

Τὸ τρίτον λοιπὸν χωρᾷ ἐγένετο ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα καὶ ἡ γῆ του, ἀπὸ προετοιμασθῆ μὲ προσοχὴ μεγάλη, δέχθηκε τὴν πολυτιμὴν ἐκείνη σπορά. Ἐπειτα ὁ Πέγκροφ ἐναγύρισε εἰς τὸ ναυπηγεῖον.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ καὶ ὁ Χάρμπερτ κινηγοῦσαν εἰς τὴν περιχώρα κ' εἰς χωροῦσαν θαλασσὴν εἰς τὰ ἀγνωστά ἀκόμη μέρη τοῦ Φερ-Ουέστ, μὲ τὰ τουφέκια τους γεμισμένα μὲ σφαῖρας, ἐτοιμοὶ γιὰ κάθε κακὸ συναπάντημα.

Τὰ δένδρα ἦταν τόσο πυκνά, ὥστε ὁ ἥλιος μόλις δι-ἀπερνοῦσε τοὺς θόλους των καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸν δρόμον εἰς τὸν ἠέριον, ἐπαίρναν πάντοτε μαζί τους καὶ τὴν πυξίδα. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ κυνήγι ἦταν σπανιώτερον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἀρκετὰ μεγάλη ἐλευθερία κινήσεων. Ἐν τούτοις, τρία μεγάλα μυρμηκαστικά ἐσκοτώθησαν κατὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου. Ἦταν τρεῖς κοιλὰ δ ε ε ἡ τ ε μ π ἔ λ η δ ε ε, σὰν ἐκεῖνον ποῦ εἶχε ἀπὸ τοὺς εἰδῆ ἄλλοτε εἰς τὰ βόρεια τῆς λίμνης. Στάθησαν σὰν ἡλίθιοι νὰ τοὺς σκοτώσουν, στοὺς χυδρὸς κλωνίους τῶν δένδρων ὅπου εἶχαν ζητήσῃ καταφύγιον.

γιατί, καθὼς εἶπαμε, τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε πολὺ βραδυπόδα. Τὰ δέρμνά τους κουβαλήθησαν εἰς τὸν Γρανίτινον Παλάτι καὶ μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ θεϊκοῦ ἕξις, ὑποβλήθησαν εἰς κάποιαν κατεργασίαν, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακάλυψις, ἀπὸ ἄλλη ἐποχὴ πολυτιμὴ, ἐγένετο τὸν ἴδιον καιρὸν, — αὐτὴ χάρις εἰς τὸν Γεδεὼν Σπίλετ.

Ἦταν εἰς τὴν 30 τοῦ Ἀπριλίου. Οἱ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίεις παρασχόν εις τήν γέσσαν ημών υπηρέτας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Εσωτερικού	Εξωτερικού	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. 7, 15, Έξωτερ. 1, 20.
Έτησία δε. 8.—	Έτησία φα. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ	Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Έξέτηςος 4,50	Έξέτηςος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3.—	Έν Αθήναις, 18 Νοεμβρίου 1917	Όδος Εδριτσίδου αρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εάστου μηνός.		Μερίδος Β'. — Τόμος 24ος	Έτος 39ον. — Αριθ. 51

31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

(Συνέχεια και τέλος 78ε σελ. 397)

Το Γενναίο Έλληνοπούλο έχει δύο βιβλία πολύ διδακτικά. Ένα είναι η φωτογραφία του πατέρα του, χαρισμένης εις αυτόν από χρόνια. Δύο τα βιβλία και ένα η φωτογραφία, τρία είμαστε εν τάξει.—Ο Έρωτας της Γραβιάς δεν θα ξεχουσε και τα γραμματά του, συγγενικά ή φιλικά.—Το Πανελλήνιο Όνειρο, έκτος από τα βιβλία του Βέρον, ένα Δευκόμα Μ. Μυστικόν κ' ένα άλλο με κάρτες.—Ο Άσχος πρώτα-πρώτα το σκυλί του, τον χαϊδεμένο του Dach.—Το Έλληνοπούλο το πουλάκι του, ένα πουλάκι Τριδικό πολύ όμορφο, έπειτα το κεφάλι του, για να μη του φοβήση, και τέλος το χουσό του κλουβάκι, που γράφει άπ' έξω τόνομά του «Παιάνος». Δηλαδή όλα για το πουλάκι.—Το Ένδοξο Σοβ'λι, πρώτα-πρώτα ένα καρβέλι ψωμί. «Και ο λόγος, προσθέτει, ευνόητος: τρεις μέρες έχω να βάλω στο στόμα μου.» Όστε θα έσως το ψωμί... που δεν έχει!—Η Λύρα του Άρλογοσ της Γραμματολογία της; τη Βοτανική Συλλογή της (ό, τη φυλάγει σαν τα μάτια της!) κ' ένα μενταλογάκι, που έχει μέσα την εικόνα μιας φίλης της.—Η Ηρώς Έλληνοπούλα θα έσως πρώτα-πρώτα ένα παλληκάκι, ένα Έλληνα Στρατιώτη, εικονισμένο σε μια φωτογραφία, που άπ' την πολυκαιρία είχε σαν κουρδύλι άλλα τι μ' αυτό, άφου είχε η φωτογραφία του μπαμπά της; Δεύτερο, ένα μάστο γράμματά στυλιμένα από την πιστή της φιλενάδα, όταν ήταν μακριά κλεισμένη σε μια Σχολή». Και τρίτο, ένα Γαλλικό βιβλίο, χαρισμένο «άπο τη χροστή της δασκάλα, που τότε πιά δεν είχε κοτά της».

Μπαμπά, που τον παριστά Στρατιώτη; ξαναβρίσκονται τα γράμματα της πιστής φίλης ή το ενθύμιο της χροστής δασκάλας; Έτσι η Ηρώς Έλληνοπούλα άπαντά και όμοια και πιστά. Γιατί κατάλαβε τελείως την ερώτησή μας.—Άπ' αυτό το σωρό, άν και δεν έχω τόπο να της ανάλυσω, ξεχωρίζω άκόμη και της άπαντήσεις των έξης: «Έλληνικόν Οριάζιον, Ναυτάκι της Αθήμων, Ηρώος Βελισσαορίων, Θρακικόν Βοσπάρων, Αγκραδιόν, Αγοιόπασιαν, Μικρον Έδζώνων, Έεροδ Αγάων, Έγγυλεβιά, Οριάζιον του Δικαίου (αυτή είχε και σε στίχους, αλλά πολύ πετυχημένους.) Τιάρον, Έλληνικόν Οδρανόν, Αειδέας, (ά, τον λιχουδί! θα έσως και μπακλαβάδες!..), Μαρίδας του Φαλήρον και Δόξης του Έλληνομού (κ' αυτής επίσης καλογραμμένη.) Είνε και καμιά εικοσαριά άλλες, αλλά... καταμνηστικωμένες.

Έρχεται τώρα ένας άλλος σωρός, που άπέξω ή Αγάστη, με κόκκινο μολύβι έχει γράψη: «Άπαντήσεις πιο πρωτότυπες, είτε στο νόημα, είτε στην έκφραση». Και να πρώτα-πρώτα ή άπάντησις του Πειρακτηρίου, πολύ νόστιμη, έξυπνότερη, έπειτα της Λευτεριάς στους Σιλιάβους, αίσθηματική ή ενθουσιώδης, έπειτα του Απαρόνου του Καλασος, του Παγκοσμίου Ονείρου, του Φώτον Άστρον (σε ώραιούς δεκαπεντασφάλλους,) του Φαιδροφ, της Ολυμπίας Γ. Γεωργιάδου, του Διον. Γεο. Μεταξά, του Οδρανός Θόλου κτλ. Λυπούμαι ειλικρινώς που δεν μπορώ νάν' τιγγράψω εδω μερικες που άείζουον. Είνε τόσο έκτεταμένες! Και δυστυχώς δεν θα καταλαβαίνετε τίποτε από άποσάσματα. Έξασφα το πόημα του Φώτον Άστρον, για να το άπολαύσετε, έπρεπε να σας το δώσω εδω ολοκληρω. Αλλά θα έπιανε σχεδόν μια στήλη. Και τι θα τους έκανα τότε τους άλλους; Άλήθεια, πολύ πιο σύντομη είχε ή έμμετρο και άστειοτάτη άπάντησις του Διάπνοτος Άστέος άπάντησις χωρίς εικόνα και χωρίς λογική, πλήθουσα άνοησιών», όπως τη χαρακτηρίζει ο Ίδιος. Αλλά άφου δεν δημοσιεύεται ή σοβαρά και λογικώτατη του Φώτον Άστρον, άδικο ήάταν να πιάσω, έστάω και λιγώτερο τόπο, αυτή. Άς ιδούμε λοιπόν μερικες πιο σύντοιες. Η Άρθή, λακωνική και καλλιγράφος, ξεχωρίζει

«Πάλι καλά που έμειναν και τόσες...» (Σελ. 407, στήλ. α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλάξουν.—Το Τραγοδι της Δευτεριάς (0) με Θαλασσοπούλι του Στόλου, Σανθήν Παιρηγοπούλιαν, Μεγάλην Ελλάδα, Μεσορηιακήν Ακινήν, Ζωέτιαν, Παναγαί'δα, Πλειάδα.—δ Έυέλκις Νέος (0) με Ναυτοπούλα, Θέρμιον Απολλόνα, Άνθος των Δευτώνων.—δ Δικέφαλος Άετός (0) με Τριελλόπουλο των Πατρών, Δοξαμένο 21, Κλερτόπουλο του 21, Ηρωί'δα Έλληνοπούλιαν.—το Άνθος του Αγορού (0) με Γλυκί Παοιδόν, Μανόν, Καρνατίδα.—δ Ταυρομάχος (0) με Άνθος του Αγορού, Πιερίταν, Αρόρη, —η Αθηνάϊς (0) με Σανθήν Παιρηγοπούλιαν, Θαλασσιαν Νύμφην, Αρόρη, —η Βοσκοπούλα των Άλπεων (0) με Νικητήν του Κιλκίς, Τριελλήν Αρσακιάδα, Σαπουνοφοσκαν.—το Δοξαμένο Είκοσιένα (0) με Τραγοδι της Δευτεριάς, Δευτεριά 'στους Σιλιάβους, Ωραϊαν Δέσπον, Τριελλήν Ψυχήν, Κόννον, Πρόσφυγα, Ίριδα, Ίδιότροπη.

Παρόραμα: Εί, τον Γέφυρον του προηγ. φύλλου, άπ' αριθ. 624 αντί Ν' να γράψετε Η.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Δικέφαλον Άετον (μην πάνης τον κόπον, γιατί τέτοις; είνους έχω για πολλά χρόνια' ελιποσύμφωνον του τύπου *—**—* είνε παραδειγματός, χόριν, το σο-εου, ήται «Θεόν σεβού».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταϊμέχρι της 4ης Φεβρουαρίου

625. Δεξιόγραφοσ
Μία όρμη, χωρίς πόδι,
Σ' ένα δένδρο πάει κοντά,
Μά, ανέλπιστα, μα ήησο
Τή; Εύρώπης άπαντά.
626. Συλλαβόγραφοσ
Στην άρχαιότητα κ' έγώ
Πολέμησα στην Τροία.
Κι' αν θέλης του πατέρα μου
Τένομα να γυρισάς,
Νά πάρης φθόγγο μουσικό
Με μιάν άντωνουία,
Άφου με γράμμα Γαλλικό
Στη μέση τα χωρήση.

627. Μεταγραμματισμός
Ένας κ' έγω άπ' τους Έπτά
Πουχαν πολλή σοφία.
Μά κάποια μέρα θέλησα
Νά πάξω και, σάταται,
Νάλλάξω το καπέλο μου...
Και γά! με πανούπλια
Όλοκληρη εύρέθηκα,
Πολεμιστής στην Τροία.
628. Αναγραμματισμός
Είμαι μεγάλη όροσειρά'
Άλλ' αν έσύ θέλησης
Τά γράμματά μου μιά στιγμή
Μονάχα να κινήσης,
Θάυμα! από μπρός σου χάνομαι
Πετώντας 'στ' αιθέρια,
Όπου την νύχτα θα με ιδής;
Με τα έπτά μου άστέρια.

629. Μωσαϊκόν
Τό Ναύπλιον, ή Αίρισσα
Η Τριπολις, κ' ή Σπάρτα
Άπ' ένα των δανείζουνε
Και πόλιν Άλλη κτίζουνε...
Νά στη χαρίσω; Πίρ' τη!
630. Έξάγονος
== Στοιχείον
== Συγγενής
== Εύδαδε; Άνθος
== Εύρωπ. πρωτεύουσα
== Έπιτυχία όπλων
== Στοιχείον.

Και καθέτω; τά ίδια.

το «γαγείς τιμα» γίνεται Φωνηεντόλιπον ούτω: γης-τι, άρα είνε του τύπου *—**—*) Άθων (έχω συμφωνήση; όχι' αλλά λυπούμαι νάκούω ότι δ ένας παίρνει τους άγοραστάς του άλλου) Γενναίο Έλληνοπούλο (ή παρακλήσις έξετέλεση' εύχαριστώ πολύ). Κόννον. Δ. Έλευθ. («δημοσιεύσιμος» ονομάζω τας Δοκίμας, τας όποιās έχουνα άξίās δημοσιεύσεως;) Καμ.Θαν. (να έν δις κήθε 25 φύλλα) Γ. Κουλουρίβ. (νομίζω, ότι αυτά; τας ερωτήσεις τας έδωσα άλλοτε' θα ιδώ, και αν δεν έχουον δοθή, θα χρησιμοποίησω τουλάχιστον την μίαν) Έδάγ. Ν. Βάσο. (εν άπό τα προταθέντα ψευδώνυμα ενεκοίτη εις το 45ον φύλλον, δ τόμος του 1908 τιμάται άρ. 8,50 με τά ταχυδρομικά' δ κ. Ε. κατενοησιάσθη με το γράμμα σου.) Άνθος του Αγορού (διά να είσθε βέβαιος, ότι θα λάβω άσφαλώς τά χρημάτα, πρέπει να τά στέλλετε διά ταχυδρ. έπιταγής.) Κωνσταντίνου Δεβαφαν (τους λαυδάριον' δινάσαι!) Πρωα Βελισσαορίων (ήσαν δ διευθυντής και ή γραμματεΐς' τά φύλλα υπάρχουον) Πάνον Κ. Μιλ. (δεν είνε δημοσιεύσιμα) Ζιζάνιον του Δυκελιου (όχι, να μη τάλλεξη;) Τραγοδι της Δευτεριάς (έχει καλώς). Νικην (έσπελα περίμενω) Ταυρομάχον (βιβαίότατα!) Αρόρηον Άμαζόνα (με... φραντζόλα; και πού ή βρήκαν;) Μυροβόλον Άνθος, Πρωα της Γραβιάς κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 7ην Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τόπροσεχέ,

631. Πυραμίδ μετά Ρόμβου.
+ + + + = Σύμφωνον
+ + + + = Υϊός του Νώε
+ + + + + = Δένδρον όπωροφόρον
* + + + * = Χώρα της Άσίας
* * * + * * * = Αρχαίος Μάντις.
Οι τρεις σταυροί του τετάρτου στίχου: Σύμφωνικός.
Είς τον Ρόμβον, και καθέτωσ αναγινώσκονται τά ίδια.

632. Κρυπτογραμμιόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Μέγας ποταμός.
2 6 7 1 2 8 = Λατινός ποιητής.
3 5 7 4 5 = Θηρίον.
4 5 3 8 = Πλοΐον.
5 6 3 1 2 8 = Αρχαία πόλις
6 2 3 8 = Ζών.
7 5 6 5 = Μεγάλη νήσος.
8 2 3 4 7 2 4 = Αρρωτήριον.

633-637. Μαγικός φθόγγος
Τη άνταλλαγή δύο κατά σειράν γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός μουσικού φθόγγου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμματισμού, Άλλα τόσαι λέξεις.
Σόρος, Σέις, Έστία, Έπλις, Άσπς.
[ΟΛΑΙ άι άνωτέρω Άσκήσις ελήφθησαν εκ της έκτός Διαγωνισμού Συλλογής του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΛΟΥΣ.]
638. Γρίφος
1 1913, 1914, 1915, ... οίνος, κονιάκ.
1 1916, 1917, 1918... ... ζώος, μαστίχα.
Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ποιός δεν θα ψηφίση το
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Το ποιητικώτερο ψευδώνυμο
[IZ-231]
Ζητούνται: δασατήριον άντιπροσωποσ του συλλόγου δ «Πρόσοκοπος» Γραφεία: Φαβιέρου 20, Αθήναι.
(IZ-234)

Ιδουετα: σύλλογος εν Θεσσαλονίκη υπό την έπωνυμίαν «Βουλγαροκρατουμένη Σανθή», σκοπόν έχων την διάδοσιν της «Διαπλάσεως». Έγγραφής έλοι και όλοι. Μηνιαία συνδρομή λεπτ. 40.

[IZ-232]
Παγκόσμιον Όνειρον, γράμμα έλαβα κ' έγραφα.
—Τραγοδι της Δευτεριάς, δεχέσαι ανατάλαγη Μ. Μυστικόν;— ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡ
[IZ-233]
Σύλλογος «Έπλις». —Ζητούνται άντιπροσωποσ ποι πανταχόθεν. Τω αίτούντι άποστέλλεται καταστατικόν. Άπευθυνόν: Ντίνον Άγτωνόπουλον, Κανακώρη 14, Πάτρας.
[Z-235]

Αναχρόνων εκ Φαλήρου διά Κυπαρισσιαν, άποχαριστώ τους εν Πειραιεί και Αθήναις αγαπητούς μου φίλους.
Στρατηλάτης των Έλλήνων
[IZ-236]
Παιδιά! Ψηφίστε όλοι το παιδ εκφραστικό και παιδ ώμοροφ ψευδώνυμο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
Ποιός δεν θα το ψηφίση!
Σέβσις Κρίμας
[IZ-237]

Η διακίκτης, το ύψηλόν και φαντασιώδες, κοσμοσύνε το ψευδώνυμον Έλλάς των Ονειρών. Καθίκον πάντων είνε, να άσπρίστε πανηγυρικώτατα αυτήν.
[IZ-238]

Κατέρχομαι εις το Δημοψήφισμα του 1917 υπό το ψευδώνυμον ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
Υποτιμίζομενος υπό ύπερβεξανοζιον όπαδών της «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» και διάφορων άλλων ίσχυρών παραγότων.
Δεν θα είμαι Πειρακτηρίου, εάν τά άποτέλεσματά με άποδείξουσι αναληθή...
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ
[IZ-239]

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»
Αποφασίζει, κατερχόμενος εις το δημοψήφισμα του 1917, να υποστηρίξη δι' ύπερβεξανοζιον ψήφον το άσυγγεριστον ψευδώνυμον του έκαυδουτού του Πειρακτηρίου
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
Ο Γενικός Αρχηγός

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Παν'ουσιλιός, Σοφία Χ. Ράινερτ, Στ. Γ. Μπεκατόρος, Γ. Ε. Όλσεν, Γενναίο Έλληνοπούλο, Καμέλις Θάνος, Ειρήνη Δουκάκη, Κ. Κοκίνης, Ίω. Κ. Καλούδης, Άνδρ. Ροδοκανάνης, Άνδρ. Ά. Άντωνιάδης.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ναυτοπούλας, Θέρμιον Απολλών, Έυέλκις Νέος, Ακόστολος της Διαπλάσεως, Π. Γ. Κοροναός, Γ. Ι. Κυλάσας, Γ. Αούλλης, Β. Ι. Κ., Κ. Ζαχαριακοπούλου, Γ. Δ. Παπαδάκης, Α. Γ. Κ. Άνδρ. Α. Βαμβακής, Γ. Ι. Καρκαρέτος, Άδ. Χατζάρας, Β. Γ. Καρακάντζος, Στ. Α. Καββάδας, Τάκης Παλιούρας.
ΘΗΒΩΝ: Κ. Γυροτόπιμος, Γ. Χατζηγεωργίου.
ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΟΥ: Ν. Κ. Άλκάτης.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Ν. Τόσιος, Άγγελική Τόσια.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτική Θεά.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νίκος Σ. Κοκοτόρας.
ΑΙΜΙΝΗΣ: Πάνος Κ. Μπέτσος, Κ. Σ. Βασιλάς, Άο. Ι. Βλαχούτσικος, Εδάργγελος Ι. Βλαχούτσικος, Βασ. Ίωάν. Σωφάης, Εδάρ Άντ. Εθαγγελίνος, Ίωάν. Γ. Μήτσος.
ΠΑΤΡΩΝ: Νίτσα και Ντίνος Βλ. Άγνωνόπουλος, Ηλέκτρα Θ. Παπαμικροπούλου, Άνθος του Αγορού, Παναχαΐς, Ζωή Π. Αέλου, Όλγα Κ. Πετροπούλου, Έλευθ. Κ. Πετρόπουλος, Άαμ. Κ. Πετροπούλος, Τάκης Κ. Πετρόπουλος, Βιβή Οικονομίδου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ηο. Κάκας, Ίωάν. Αρδάμης, Καλλιόπη Αρδάμη, Δημ. Αρδάμης, Άνθ. Βαλλιάνος, Γεο. Π. Βαλλιάνος, Μπ. Π. Βαλλιάνος, Άνδρ. Π. Βαλλιάνος, Άνθ. Π. Βαλλιάνος, Στ. Γλυκίς.
ΣΥΡΟΥ: Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μόσχα Δ. Δαπόντες.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Όλων των άνωτέρω τά άνόματα έτέθησαν εις την κληρωτήρια και εκληρωθήσαν οι έξης τρεις: ΓΕΩΡΓ. ΔΡΥΛΑΗΣ εν Άγρινίω, ΗΛΕΚΤΡΑ Θ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΠΟΥΛΟΥ εν Πάτρας και ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ εν Πειραιεί, οι όποιοί ενεγράφησαν διά τρεις μήνας από της άσκησεβίου.